

Đề bài

Em hãy kể lại theo
nguyên bản truyện

Thạch Sanh

(Văn học 6 - Tập 1).

Bài làm

Ngày xưa, ngày xưa có hai vợ chồng già sống bằng nghề vào rừng kiếm củi đổi gạo nuôi thân. Họ rất tốt bụng, hiền lành, hay giúp đỡ mọi người. Tuổi đã già nhưng họ mong mãi mà chẳng có một mụn con. Ngọc Hoàng thấy thế bèn sai thái tử xuống trần gian để đầu thai làm con họ. Từ đó người vợ có mang, nhưng đã qua mấy năm mà vẫn không sinh nở. Rồi người chồng lâm bệnh chết. Người vợ sinh được một cậu con trai. Cậu bé vừa lớn lên thì người mẹ cũng chết. Cậu sống mồ côi, lủi thủi một mình trong một túp lều cũ dựng dưới gốc đa, gia tài vốn vẹn chỉ có một lưỡi búa của cha để lại. Người ta gọi cậu là Thạch Sanh.

Năm Thạch Sanh biết dùng búa, Ngọc Hoàng sai thiên thần xuống dạy cho chàng các môn võ nghệ và các phép thần thông.

Một ngày kia, có người bán rượu tên là Lí Thông đi ngang qua đó, thấy Thạch Sanh có sức khỏe phi thường, hấn bèn gạ gãm chàng cùng kết nghĩa anh em để về nhà làm lợi cho hấn. Sớm mồ côi cha mẹ, nay có người chăm sóc đến mình nên Thạch Sanh vô cùng cảm động, chàng vui vẻ nhận lời về ở với mẹ con Lí Thông.

Ở vùng ấy bấy giờ có một con chằn tinh chuyên ăn thịt người, quan quân đã nhiều lần đến diệt trừ nhưng không thể làm gì được vì con chằn này có nhiều phép lạ. Dân làng phải lập miếu thờ nó, hàng năm nộp một người cho nó ăn thịt để nó đỡ quây nhiễu. Năm đó đến lượt Lí Thông nộp mạng. Mẹ con hấn nghĩ cách lừa Thạch Sanh đi thay. Đợi Thạch Sanh đi kiếm củi trở về, Lí Thông mời chàng ăn uống rượu thịt ê hề, rồi bảo:

– Đêm nay đến phiên anh đi canh miếu thờ, nhưng anh đang cất dờ mẻ rượu, em chịu khó đi thay giùm anh nhé, canh một đêm thôi đến sáng thì về.

Thạch Sanh thật thà nhận lời ngay. Chàng lấy búa đến miếu thờ canh gác. Nửa đêm, chằn tinh xuất hiện định vồ lấy chàng ăn thịt. Thạch Sanh dùng búa đánh lại. Chằn tinh thoát biến thoát hiện, Thạch Sanh phải dùng nhiều võ thuật để đối phó với nó, cuối cùng lưỡi búa của chàng đã giết chết con chằn. Nó hiện nguyên hình là một con trăn khổng lồ, nó chết để lại bên mình một bộ cung tên bằng vàng. Thạch Sanh chặt đầu chằn tinh và nhặt bộ cung tên mang về. Nghe tiếng gọi cửa của Thạch Sanh, hai mẹ con Lí Thông cứ ngỡ là hồn oan của chàng hiện về, mẹ con hấn sợ khiếp vía, van lạy rồi rít. Khi Thạch Sanh vào nhà kể cho nghe chuyện giết chằn tinh, chúng mới hoàn hồn. Nhìn thấy đầu chằn, Lí Thông chợt nảy ra kế khác. Hấn nói với Thạch Sanh:

– Con trăn này là của nhà vua nuôi, nay em lại giết nó, chắc không tránh khỏi tội chết. Em hãy trốn đi thật xa. Có chuyện gì để anh lo liệu.

Thạch Sanh thật thà tin ngay. Chàng từ giã mẹ con Lí Thông rồi trở về túp lều cũ dưới gốc đa ngày nào sinh sống. Lí Thông vội mang đầu chằn tinh vào kinh đô nộp cho nhà vua. Vua hết lời khen ngợi, ban thưởng và phong cho hấn làm Quận công.

Vua có một cô con gái xinh đẹp tuyệt trần vừa đến tuổi cập kê, hoàng tử nhiều nước đến hỏi nàng làm vợ nhưng không ai vừa ý nàng. Nhà vua phải mở một hội kén rể lớn, hoàng tử và trai tráng khắp nơi đến dự. Công chúa đứng trên lầu cao ném quả cầu may, quả cầu trúng người nào người đó sẽ là chồng nàng. Bỗng từ trên trời cao xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, nó sà xuống quắp công chúa bay mất. Đại bàng bay ngang qua túp lều của Thạch Sanh. Nhìn thấy nó, Thạch Sanh liền dùng cung tên vàng bắn theo trúng vào cánh. Nó bị thương, lao đảo nhưng gắng sức bay về hang tận trong vùng núi sâu hẻo lánh. Thạch Sanh lần theo vết máu và tìm được chỗ ở của nó. Nhưng vì cửa hang kín quá chàng không chui vào được.

Công chúa mất tích, nhà vua vô cùng đau đớn. Vua sai Lí Thông đi tìm, nếu tìm được vua hứa gả công chúa và truyền ngôi cho. Lí Thông mừng lắm, nhưng cũng lo sợ vô cùng, hẳn không biết phải làm cách nào. Cuối cùng, hẳn ra lệnh cho mở hội hát xướng mười ngày để nghe ngóng tin tức. Chín ngày đã trôi qua... Đến ngày thứ mười Thạch Sanh đi xem hội. Gặp lại Lí Thông, nghe hẳn nói việc đi tìm công chúa. Thạch Sanh thật thà kể lại việc mình bắn đại bàng bị thương và biết hang của nó ở tận rừng sâu. Lí Thông mừng rỡ bèn nhờ chàng dẫn đường đến hang ổ của quái vật.

Đến nơi, Thạch Sanh xin xuống hang để cứu công chúa. Quân lính lấy dây dài buộc vào lưng chàng rồi thả xuống hang sâu. Đại bàng vốn là một con yêu tinh có nhiều phép lạ ở trên núi. Tuy bị thương nhưng nó vẫn còn mạnh vô cùng, vừa thấy Thạch Sanh, nó lao vào tấn công. Không hề nao núng, Thạch Sanh dùng tên vàng bắn mù hai mắt rồi dùng búa chặt đầu quái vật. Giết xong đại bàng, chàng lấy dây buộc vào người công chúa, ra hiệu cho quân lính kéo lên. Công chúa vừa lên tới cửa hang, Lí Thông ra lệnh cho quân lính lấp kín miệng hang lại, bỏ Thạch Sanh một mình ở dưới hang sâu.

Biết Lí Thông hại mình, Thạch Sanh cố tìm lối để thoát khỏi hang. Chàng đi mãi đến cuối hang thì gặp một chàng trai bị nhốt trong cũi sắt. Thạch Sanh bèn dùng cung vàng bắn tan cũi sắt để cứu chàng trai đó, thì ra đây chính là thái tử, con trai của vua Thủy Tề. Thái tử thoát nạn, vô cùng cảm kích liền mời Thạch Sanh xuống thủy cung chơi. Vua Thủy Tề hết sức vui mừng khi gặp lại con trai, người khoản đãi Thạch Sanh rất hậu. Khi chàng từ biệt về, vua biếu chàng rất nhiều vàng bạc nhưng Thạch Sanh không nhận, chàng chỉ xin một cây đàn. Thế là Thạch Sanh lại trở về sinh sống bên gốc đa như ngày nào.

Hồn của chằn tinh và đại bàng gặp nhau, chúng bàn cách hãm hại Thạch Sanh để báo thù. Chúng vào kho của vua ăn trộm của cải mang đến giấu ở góc đa để vu oan cho chàng. Thạch Sanh bị bắt hạ ngục tối.

Còn nàng công chúa bất hạnh, từ khi được cứu thoát khỏi hang đại bàng, trở về cung nàng bị câm. Nàng chẳng nói, chẳng cười, mặt lúc nào cũng đăm chiêu, buồn bã. Vua đành hoãn lại việc cưới xin, sai Lí Thông

mời thầy thuốc về chữa trị cho nàng. Thế nhưng chẳng ai chữa khỏi được cho công chúa.

Ngồi trong ngục tối, Thạch Sanh buồn quá, mang đàn ra gảy. Tiếng đàn của chàng vang vọng đến tận hoàng cung, công chúa nghe được liền cười nói vui vẻ. Nàng xin vua cha cho gặp người gảy đàn. Nhà vua lấy làm lạ, cho đưa Thạch Sanh đến. Thạch Sanh kể lại đầu đuôi câu chuyện, từ việc kết nghĩa anh em với Lí Thông đến việc chém chằn tinh, giết đại bàng, cứu công chúa... đến việc bị bắt oan vào ngục. Vua ra lệnh bắt hai mẹ con Lí Thông lại giao cho Thạch Sanh xét xử. Chàng không giết, tha cho chúng về quê sinh sống. Nhưng về đến giữa đường, mẹ con Lí Thông bị sét đánh chết, hóa kiếp thành bọ hung.

Nhà vua gả công chúa cho Thạch Sanh. Lễ cưới thật linh đình, tung bồng nhất kinh thành. Thấy vậy hoàng tử các nước chư hầu trước kia bị công chúa từ hôn rất tức giận. Họ họp thành một đội binh của mười tám nước sang vây đánh. Thạch Sanh xin nhà vua dùng động binh. Chàng một mình cầm cây đàn trước quân giặc rồi gảy đàn. Tiếng đàn thần diệu của chàng vừa cất lên thì quân lính của mười tám nước chư hầu bủn rủn tay chân, không còn tâm trí gì nghĩ đến chuyện đánh nhau nữa. Cuối cùng các hoàng tử của mười tám nước xin đầu hàng. Thạch Sanh mời họ dùng một bữa cơm trước khi lên đường trở về nước. Chàng mang ra một cái niêu cơm bé xíu, hàng vạn tướng lĩnh và quân sĩ thấy thế khinh thường, không muốn cầm đũa. Biết ý, Thạch Sanh đổ họ ăn hết được niêu cơm và hứa sẽ trọng thưởng cho ai ăn hết. Quân sĩ mười tám nước ăn mãi, ăn mãi mà cũng chẳng hết niêu cơm. Kì lạ thay, niêu cơm cứ hết rồi lại đầy. Họ rất khâm phục, cúi đầu tạ vợ chồng Thạch Sanh rồi kéo nhau về nước.

Vua không có con trai nên về sau nhường ngôi cho chàng. Vợ chồng Thạch Sanh sống rất hạnh phúc.